

potom sa odmlčal a po dlhej pauze konečne dodal: „ale o vlčích duchov!“

Niektorí účastníci tábora vylakane zalapali po dychu, iní sa začali chichúňať.

„Tomu hádam ani sám neveríš!“ Georg si poklepal po čele. „Taká somarina!“

Trojica členov Klubu záhad spozornela. Boli zvyknutí, že správy o strašidelných alebo tajomných udalostiach nemajú brať na ľahkú váhu. Už viackrát vyšlo najavo, že na nich bol kus pravdy.

„A prečo by tu mali strašiť vlčí duchovia?“ vyzvedal Jupiter.

Denniho táto otázka prekvapila. „Prečo? Lebo... nooo... no, lebo tu jednoducho strašia.“

Jupov otec, profesor Erazmus Katz, skúmal nadprirodzené javy. Od neho Jupiter vedel, že každé strašenie má nejaký dôvod.

„Odkiaľ vlastne máš túto strašidelnú historiku?“ zvolal Georg. „Alebo sa jednoducho len tak objavila?“

„Psssi!“ Denni zdvihol prst a naznačil chlapcom aj dievčatám, aby boli ticho. Opatrne sa poobzeral po okolí. Svetlo táboráka nedopadalo ďaleko. Medzi kmeňmi stromov panovala tma ako v temnej húštine.

Členovia tábora sa s napätím zadívali smerom do lesa. Čo tam Denni videl?

Tajomný únos

Medzi stromami čosi zaprašťalo.

Timon skríkol a pritisol sa k Júlii, ktorá sedela vedľa neho.

„Hej, čo to má znamenať, ty krpec?!" pohrdavo sa naňho oborila Júlia a striasla ho zo seba ako dotieravý hmyz.

„Vlčí duchovia... prichádzajú!" dychčal Timon.

Júlia energicky pohodila dlhými kučerami a vyčítavo pokrútila hlavou: „Psst! Ako len môžeš byť taký zbabelý?"

„Ale... ale ja... aj ja som videl tieň," ozval sa iný chlapec.

Vicky sa zdalo, že na Denniho tvári zbadala úškrn.

„Nedajte sa nachytať!" zvolala pred všetkými. „Denni nám chce len nahnať strach. Tu široko-ďaleko nežije nijaký vlčí duch, nanajvýš tak nejaká myš."

Ozvalo sa všeobecné chechtanie. Denni sa na Vicky škaredo pozrel. Pokazila mu večernú strašidelnú historku a to jej mal za zlé.

Ostatní chlapci a dievčatá sa na Denniho neisto zahľadeli. Väčšina vopchala hlavu medzi plecía a úzkostlivo sa obzerala doprava a doľava.

„Naozaj existujú vlčí duchovia?" spýtal sa Timon piskľavým hlasom.

Denni mlčal. Napätie rástlo. Všetci mu viseli na perách.

„Minulý rok sme si prvýkrát rozložili stanový tábor presne na tomto mieste na kraji lesa," začal rozprávať. „A počas jednej noci zmizol jeden chlapec a jedno dievča. Bez stopy."

V skupine sa ozval vzrušený šepot.

„Prehľadali sme celý les, ale bez úspechu. Zašli sme aj do najbližšieho mesta, ale ani tam ich nik nevidel. Nakoniec sme prečesali aj vrch za lesom. Pri tom zúfalom hľadaní mi vypadali vlasy," Denni ukázal na svoju plešinu a niektorí sa zachichotali.

„To vôbec nie je smiešne!" vybuchol. „Naozaj to bolo tak. Nevedel som, čo mám robiť. Do hľadania sa zapojila dokonca aj polícia, ale ani ona po nich nenašla nijakú stopu. Oznamili sme to ich rodičom a tí ihneď prišli. Veľmi mi vyčítali, že som na deti nedal lepší pozor." Dennimu sa na čele objavili kropaje potu. Spakruky si ich utrel a dychčal ako po vytrvalostnom behu. „Celý deň a celú noc boli tí dvaja nezvestní. Ale potom... zrazu stáli pred nami. Na tomto mieste, vedľa táboráka."